

Resurse pentru oameni și cărți
Ken Bruen
Moarte în clan
Titlu original: *The Killing of the Tinkers*

Copyright © 2002 by Ken Bruen
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2017 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: office@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRUEN, KEN

Moarte în clan / Ken Bruen ; trad. din lb. engleză de George Arion Jr.. - București :
Crime Scene Press, 2017
ISBN 978-606-94295-6-3

I. Arion, George, jr. (trad.)

821.111

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: ANGELA CIOCĂZANU
Bun de tipar: octombrie 2017
Tipărit în România, ART PRINT

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ken Bruen

Moarte în clan

**Traducere din limba engleză
de George Arion Jr.**

CRIME SCENE PRESS
2017

Nu te poți întoarce acasă a doua oară.

Thomas Wolfe

Băiatu' s-a întors. În timp ce autobuzul intra în Galway, Thin Lizzie îmi răsuna în minte cu *The Boys are Back in Town*. E unul dintre solo-urile fabuloase ale lui Gary Moore. I-am văzut la ultimul lor concert, în Dublin. Trăsesem chiulul de la o acțiune de împrăștiere a unei mulțimi ca să ajung la cel mai tare concert al anului. Phil Lynott, îmbrăcat din cap până-n picioare în piele neagră, prizase cocaină la greu. Se foia pe scenă ca pantera lui Rilke în cușcă. N-avea să se mai foiască pe scenă vreodată. Și nici eu n-aveam să mai merg la vreun concert. Moartea lui prematură a coincis cu momentul în care eu mi-am spulberat cariera. Fusesem dat afară din *Garda Síochána*, poliția irlandeză, pentru că pocnisem în gură un parlamentar. Nu-mi păruse rău niciodată. Nu-mi doresc decât să-l fi altoit mai zdravăn. Demiterea m-a împins pe spirala lină care duce în adâncul infernului de alcool. Mă stabilisem în Galway și devenisem un detectiv privat apatic, provocând mai mult rău decât înseși cazurile pe care le investigam. Acum mă întorceam din Londra îmbrăcat cu o haină de piele și dependent de cocaină.

Aș fi revenit mai devreme, dar mă împiedicase o veche zicală irlandeză care te îndeamnă să rămâi plecat. Sau măcar să pară că te-ai străduit. Nu știam pe cine încercam să impresionez. Trecuse ceva timp de când impresionasem pe cineva, cu atât mai puțin pe mine însumi. Aproape că se întâmplase un miracol. Plecasem din Galway

fără să fiu beat. Fusesse o adevărată epifanie. Era uluitor să am mintea limpede și să nu mai simt starea de greață cu care mă obișnuisem. Puteam să gândesc fără să am nevoie de băutură în fiecare moment de respiro. Lectura redevenise plăcerea de odinioară. Credeam sincer că urma să-mi iau viața de la capăt.

Acum devenisem din nou un așa-zis băutor conștient. Ceea ce înseamnă că atunci când eram conștient, eram cu paharul în mână. Un tip pe care-l întâlnisem pe Kilburn High Road mă întrebase dacă eram băutor de societate.

– Nu, dar tu?

– Eu sunt băutor la o societate de asigurări.

Plecasem la Londra cu un plan în minte. Puține lucruri sunt mai periculoase decât un alcoolic care are un plan. Iată care era al meu: să merg la Londra și să-mi iau un apartament în cartierul Bayswater. Cât se poate de aproape de parc. De preferat cu bovindou, ca să văd verilele cenușii cum aleargă de-a lungul lacului Serpentine. În planul meu, femeia pe care o iubisem urma să-și vină-n fire și să-și dea sea-ma cât de tare îi era dor de mine. Urma să ia avionul până-n Londra și, cum-necum, să mă găsească. Pur și simplu, într-o bună zi – trebuia neapărat să fie o zi bună – urma să dea de mine ca prin minune, iar fericirea ar fi fost pecetluită. Nu trebuia decât să aștept, iar ea avea să apară. Sau, dacă aș fi rămas suficient de mult timp pe alte meleaguri, aș fi primit o scrisoare de la ea, în care să-mi spună cât de dor îi e de mine și să mă roage s-o primesc înapoi.

În loc de asta m-am căpătuț cu o garsonieră în Ladbroke Grove. M-am împăcat cu decepția. Crescusem cu „Astral Weeks” al lui Van Morrison. Dintre multele lui melodii excelente, „Astral Weeks” ieșea în evidență. Mi-am zis că o trăiam pe propria-mi piele. Realitatea era cât se poate de apropiată de coșmar. Bulevardul e acum o fâșie lungă de putreziciune urbană. Ruinele umane se luptă cu gunoaiile pentru mai mult spațiu vital. Un amestec de mirosuri te lovește imediat ce te

aventurezi pe trotuar. De la inevitabilul *curry* la urină și la izul acela pătrunzător de loc părăsit.

Când am plecat din Galway, am lăsat în urmă un șir întreg de morți. Cazul pornise de la ceea ce părea a fi suicidul unei adolescente. Ancheta dusesse la –

Fiți atenți aici:

Țrei crime.

Patru, dacă-l punem la socoteală pe cel mai bun prieten al meu.

O inimă sfâșiată – a mea.

Un morman de bani.

Exil.

Închipuiți-vă ce-ar fi ieșit dacă aș fi fost competent!

Ah, da, și mai există posibilitatea ca simpla mea implicare să fi condus la moartea unei adolescente. Trebuia să strâng tare din dinți și să înghit adânc în sec, asta dacă nu voiam să-mi trec și propriul nume pe lista deceselor. Puteam, ce-i drept, să prezint cea mai tare apărare a deceniului:

„Voiam să fac un bine.”

Nu-mi ieșea.

În cea mai mare parte a timpului eram oricum prea beat ca să vreau ceva.

În timp ce autobuzul se apropia de periferia orașului, am început să murmur o mantră:

„Încerc să-i dau lumii înapoi o parte din inima ei pierdută.”

Citatul din Louise Brogan trezea în mine un alean pe care nu puteam spera să-l sting vreodată.

Când am coborât din autobuz la Fair Green, primul lucru pe care l-am văzut a fost un titlu cu litere de-o șchioapă:

MAI MULȚI POLIȚIȘTI PE STRĂZILE VIOLENTE DIN GALWAY

Apoi am băgat de seamă hotelurile. Pe Forster Street apăruseră încă patru. Partea asta era cândva haznaua orașului. Aici nu creștea niciodată nimic. Bineînțeles, Sammon's dispăruse de mult. Era *pub*-ul tinereții mele. Liam Sammon jucase în echipa care câștigase trei campionate ale Irlandei.

Dacă le numeri, te-apucă plânsu'. Măcar am rămas cu expoziția de covoare după ce s-a închis *pub*-ul. Pe un anunț din fereastră zicea „Ne-am mutat pe Tuam Road”.

Iisuse!

Nu mai puteai să spui

„Totul s-a dus dracului.”

Dracul și orice altceva se mutaseră pe Tuam Road.

Înainte de plecare, găsisem un *pub* nou. Nu-i puțin lucru într-un oraș care îmi interzisese accesul în toate localurile demne să fie vizitate. M-am prins că e genul meu de *pub* după anunțul din fereastră.

NU ȚINEM BUD LIGHT

Jeff, patronul, făcuse parte dintr-o trupă de *heavy metal*. Făcuseră vâlvă în anii '80, în Germania. El scria versurile. O să întrebați: care versuri?

Exact.

Se cuplase cu o punkistă care m-a mai ajutat din când în când. Cathy Bellingham, londoneză, pe vremuri dependentă de droguri, nimerise în Galway. Le făcusem cunoștință și ieșisem din peisaj. La ei urma să poposesc mai întâi.

Zburasem de la Heathrow la Dublin și pornisem spre vest cu autobuzul de prânz. Șoferul zisese:

– *Howyah?*

Tipic Galway. Am știut că ajunsesem acasă.

Fusesem cândva un fumător reformat, dar acum începusem din nou. E cumplit. Lumea nouă e croită pentru nefumători. E aproape

imposibil să tragi cocaină pe nas și să nu fumezi. Cele două se completează de minune. Când te lovește primul val de coca, vrei să-i dai în cap cu nicotină. De parcă nu ți-e destul de rău și-așa. Nu știu dacă exact atunci când începe să se instaleze amorțeala aia rece sau mai târziu, dar până la urmă tot te întinzi după pachetul de țigări. Dar încercați numai să fumați în aeroportul din Dublin sau în oricare aeroport. Multă baftă. Poftim segregare! Există doar câteva camere de izolare pentru congregațiile de fumători rușinați. Parcă ar fi leproșii pustietății moderne. Se salută dând jenați din cap, aprind bricheta și trag otrava în corp. Tre'să-ți faci un control la bibilică dacă vrei să treci cu droguri prin aeroportul din Dublin. Băieții sunt letali. Te simt de la o poștă. Dacă te prind, te-ai ras.

Mi-am încercat norocul.

Nevoia era mai mare decât teama. Parcă și vedeam titlul de pe prima pagină:

FOST POLIȚIST ARESTAT LA AEROPORT

Astea da auspicii sub care să te întorci acasă!

Măiculiță!

Pe Forster Street m-a apucat o poftă nebună să trag pe nas, dar m-am abținut. În față la Nestor's, un tip într-un costum alb murdar cânta *You're such a good looking woman*.

La picioarele lui era o șapcă ponosită. În ea se strânsese uriașa sumă de 50 de pence. M-am căutat prin buzunare și am adăugat câteva monede la cele deja existente. El a zis:

– *Spit on me, Dickie.*

Trecuse de la Joe Dolan la Dickie Rock cât ai clipi. Am răs, iar el a adăugat:

– Țștia-s bani englezești.

– Scuze.

– N-are ni'ca, intenția contează.

Apoi s-a pus pe cântat *The House with the Whitewashed Gable*.

La tejghea stătea o santinelă singuratică. A exclamat:

– Iisuse, ia te uită cine s-a-ntors!

Irlandezii de pretutindeni întâmpină pe cineva care se întoarce acasă cu exact aceeași expresie:

„Te-ai întors.”

Jeff era în spatele tejghelei. A dat din cap și a zis:

– Ce să fie?

– O halbă de Guinness.

Întrebarea îi era întipărită pe chip:

„Te-ai apucat din nou de băutură?”

Dar, cinste lui, n-a rostit-o. Se auzea un cântec pe care nu l-am recunoscut. Am întrebat:

– Care-i șlagăru’?

El a zâmbit și a zis:

– N-o să-ți vină să crezi.

– Jeff, suntem în Irlanda. O să cred orice.

– E *I Saw a Stranger* de Tommy Fleming.

După ce a lăsat berea să se așeze, a dat ocol barului și a zis:

– Dă-mi o îmbrățișare.

L-am îmbrățișat.

Nu fără dificultate sau stângăcie. Noi, băieții irlandezi, nu ne îmbrățișăm. Nu fără senzația percutantă că ne rănim în amorul propriu. Arăta bine. Clasicii lui blugi negri erau ca scoși din cutie. Mai purta o bluză cu mânecă lungă, cizme de cowboy și o vestă neagră din piele de căprioară. O coadă legată strâns. Ca și mine, Jeff se apropia rapid de cincizeci de ani. Nu arăta ca un rocker îmbătrânit. O anumită ușurință în mișcări înnobila orice haină ar fi pus pe el. Am zis:

– Arăți foarte bine.

În Irlanda, asta e preambulul la „Împrumută-mi niște bani”.

Dar eu vorbeam serios.

El a făcut un pas înapoi și m-a scrutat cu privirea. Purtam unicul meu costum, luat la mâna a doua. Între timp, își dăduse obștescul sfârșit. Îmi lăsasem părul să crească și nu-mi îngrijisem barba. A zis:

– Tu arăți ca dracu’.

– Mersi.

Apoi s-a dus să-i facă berii un guler de spumă. M-am așezat acolo unde fusese cândva locul meu: în colț, un scaun tare, o masă și mai tare. Nu se schimbaseră. Eu mă schimbaseră. L-am zis santinellei:

– Îți iau o bere?

Preț de o clipă n-a răspuns. Nu eram sigur că mă auzise. Apoi s-a răsucit pe scaun și m-a întrebat:

– Dup-ai-a tre’ să-ți iau și eu una?

– Nu.

– Atunci e-n regulă.

Am scotocit în valiză și am scos câteva lucruri esențiale. Am pus pe masă un pachet, pe celelalte le-am strecurat în buzunar și am zis:

– Jeff, mă duc până la baie.

– Cum zici tu.

M-am încuiat într-o cabină, am ingenuncheat lângă toaletă, am coborât capacul și am scos o folie de staniol din haină. Am desfăcut-o, am făcut cinci linii, am răsucit o bancnotă englezească de zece lire și am tras pe nas repede. Am simțit imediat arsura. M-a izbit de ușă. Simțeam cum niște limbi de gheață îmi biciuiesc creierul. Am murmurat:

– Doamne ferește!

După zece minute eram ca băgat în priză. M-am ridicat și m-am dus la chiuvetă. Pe oglinda de deasupra ei era un logo:

SWEET AFTON

Îmi curgea sânge din nas. Am zis:

– Doamne sfinte!